

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt VI. Zelus animarum, seu ardens studium salutis alienæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

erum, quod in Xaverij castelli sacello religiosè colebatur, quor-
 ties Franciscus gravius aliquid pateretur in India (quod ex ejus
 litteris domestici collatis temporibus compererunt) haud dubio
 sudore fluxisse. Porro ipso anno quo Xaverius extinctus est, fe-
 rrijs sextis deinceps omnibus per annum totum sudasse sanguine.
 Quod, ipso eventu spectato, nemo dubitavit, S. Apostoli
 supremos labores atque excessum è vita portendisse. Ita si
 quid patiebatur Xaverius, compatiebatur in effigie sua Chri-
 stus; simul ostendens pati se in membris suis, simul (quod
 non semel à nobis dictum) Sanctorum passiones extensione
 quandam & adimpletionem Christi passionum esse.

Hujus porrò rei conscientia, quod, amabo, robur ad-
 iicit, quam alacritatem adfert & constantiam pro Christo
 certanti ac laboranti; dum inter pœnarum suarum morsus
 & aculeos, ita se ab suo Agonòtheta confortari sentit, ut
 non tam se pro illo, quàm illum in se contempletur patien-
 tem? certus nihilominus, pro hoc ipso, quicumque est, la-
 bore & agone suo, apparari sibi coronam justitiæ, perinde
 ac si non in ipso Christus, sed ipse per se certasset. Legitima
 quippe est illa Augustini collectio, in alijs cujusdam psalmi *In psal. 39.*
 expositione: *Si in nobis ipse patitur, & nos in illo coronabi-*
mur.

CAPVT VI.

Zelus animarum, seu ardens studium sa-
lutis alienæ.

§. I.

Rationes variæ istius zeli in animis nostris excitandi.

Multa sunt profectò, quæ hunc zelum ac studium in-
 cordibus Christum crucifixum contemplantium atq;
 amantium accendant. Pri-

Primum enim: Salvatoris vitam, labores, ærummas, cruciatus denique ac mortem acerbam considerantes, animadvertunt (quod nemini quidem obscurum est, sed non omnes perinde demittunt in animum) Dei Filium unigenitum, eâ solùm gratiâ è cœlo in terras devenisse, & in carne mortali, tanta tamq; mira, sive gessisse, sive tulisse, quò videlicet mortalium animos à sine suo atq; salute deerrantes, reduceret in viam justitiæ, atque à diaboli servitute erutos, Patriq; suo reconciliatos, cœlo demum inferret, æterna illic felicitate fruituros. Id illum siquidem etiam apertis verbis sapiùs professum esse; venisse nimirum (ut ait apud S. Lucam) filium hominis, *quærere & salvum facere quod perierat*. Eodem spectâsse omnem incarnati Verbi economiam, huc illum, quæcunque in vita egerit aut perpessus sit, unice retulisse; nec ardentius quicquam ab ijs qui se sectantur, Pastorem illum animarû nostrarum requirere, quam ut idem secum studium suscipiant, atque ad proximorum salutem conatus suos & labores conferant universos.

Lucæ 19.

Secundò: Quamobrem dum piâ meditatione illum in agro hujus mundi oberrantem, & per obvia, devia, invidia, pèrque vepres asperos ac densa dumeta, non sine sudore ac sanguine perumpentem, defessum, anhelum, defectumq; viribus offendunt, si fortassis interrogent: Quid ita anxius animi, aut tantopere sollicitus sit? quâ se causâ vexet? quò tanto quærat impendio? id ipsum, opinor, apud animum suum ita respondentem audient, quod ille quondam, itidem à Patre missus, Patriq; unice dilectus filius, suisque perinde exorsus fratribus, Joseph: *Fratres meos quæro*. Ea cura mendiculis insidet; hic me exercet labor. Eâ re descendi, greges reliquo relicto in montibus, ut oppidò dilectam oviculam, sed heu! seductam atque errantem, ferarumq; moribus expositam, ab interitu vindicem, & ovili suo cœlestibusque pascuis restituam. Tu, si quid me amas, allabora mecum

Gen. 37.

Matth. 18.

ei operi; & fratrum tuorum, immò meorum, salutis, temeretur ipsum, quoad vales, impende.

Tertio: Itaque serio perpendentes pretium magnum, quo animæ nostræ DEI Filio steterit, & quòd eas ipse tam charas habuerit, ut eas æstimaret suo sanguine; satis intelligunt, eidem Domino & amatori suo nihil se gratius acceptiusve posse facere; quàm si plurimos ad eum mortales, salutis æternæ confortes futuros adducant, quam suâ illis passione ac morte pepererit. Quippe cum id illi è contrario ingratißimum sit, & (si ita loqui fas) admodum acerbû; quòd videat tot præclaras animas, tot suis laboribus sudoribusq; quæstas, suiq; divini sanguinis inæstimabili sumptu redemptas, attamen (ipsarum quidem culpâ, sed eorum, quoque qui pereuntibus manum porrigant, defectu) fructus passionis ac mortis suæ exortes vivere; suumq; adeò pretiosum sanguinem, tam largè pro omnibus effusum, paucis omnino ad æternam vitam prodesse. Ut istud proinde videatur ipse dolenter queri per Prophetam, his verbis: *Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?* quæ Sancti Ambrosius atque Paulinus etiam Christo attribuunt. Hinc etiam illæ sanctorum hominum & Christum tenerè diligencium crebræ lacrymæ, & in præcordijs impatienter ardor exæstuan; & illa nominatim S. Francisci Xaverij quotidiana ad DEUM suspiratio: Meminisset infidelium animas ab se procreatas, suâq; insignitas imagine; ipsiusq; filium unigenitum pro illorum salute atrocissimam subijisse necem. Attamen, ecce (inquirebat) *in opprobrium tuum his ipsis infernus oppletus est.*

Amb. 1. de fide c. 4.

Paul. 13. ad Amand.

L. 4. c. 7.

L. 2. vit. c. 13.

Quâ etiam ratione P. Petrus Faber, antea à nobis non semel memoratus, zelum suum in semetipsum reflectens, non tam timebat animæ suæ exitium ob gebennam, quàm quòd in se fructus passionis Christi, & grande illud pretium deperiret; uti dicitur in ejus Vita.

Quar-

Quartò: Neque illis opinor, obscurum est; quanto studio à nobis expetat expectetq; Salvator, ut laboribus passionibusque nostris, cum Apostolo adimpleamus ea, quae defunt passionum ejus; novósque filios ad eum inducendo (secundum quod in lege scriptum est) suscitemus fratri nostro primogenito semen; hoc est, *Christo* (inquit Augustinus) *qui mortuus est in cruce. Enter quippe defunctus ille est* (ut S. Augustino consonans ait S. Gregorius) *qui post resurrectionis gloriam apparens dixit: Ite nunciate fratribus meis. Qui quasi sine liberis obiit, quia adhuc electorum suorum numerum non implevit.* Qui igitur converti fecerit peccatorem ab errore viae suae, & complendo electorum numero, murisq; caelestis Jerosolymae aedificandis, filios regni ad ipsum Christum adduxerit; is quasi suscitavit semen fratri suo Christo crucifixo, facitque ut illius sanguis (quod est quoddam velut electorum semen) non frustra pro illis effusus sit. Quod uti suavissimo Redemptori summè optabile & jucundum est: ita ab his, qui ei specialiter gratificari, & amoris vicem rependere cupiant, omni ope atque operâ corrandum. Eodem facit, quòd animae perfectae, & divinae contemplationis studio fixius inhaerenti, dicat Sponsus in *Cant. 6. Canticis: Averte oculos tuos à me: ne scilicet* (ut interpretatur S. Ambrosius) *supernis rebus dulcius avidiusq; intendens, ceteras animas derelinquat, quae ipsi Christo adhuc redimendae sunt, aut fulciendae.*

Quintò: Accedit, quòd ad Christi gloriam (qui pro ipsis despectus, ac novissimus virorum factus sit) non parum facere intelligant, si etiam corda rebellia, & ab ipso Christo ejusque amore averfa, passionis ejus ac meritum virtute subacta, amplificando Crucifixi trophæo, ipsi cruci obligeant atque suspendant; in idq; allaborent sedulo, ut quae prius vitij ac concupiscentijs suis militaverint, nunc Christi amori militent, a, ejusdem honoribus atq; gloriae tantò impensius inserviant.

Sexto: Quid verò cum illud meminerunt, quod alia ex causa jam antè à nobis indicatum est: hominum sceleribus DEI Filium rursus crucifigi, illudi, conculcari, & quot mortalium crimina, tot esse dilecti Redemptoris sui vulnera: annon ad illam scelerum colluviem, quæ totum inundat orbem terrarum, necesse est eos totis commoveri visceribus, & zelo uri & tabescere super offensa Domini sui? Et qui animo dolenti præteritos Christi cruciatus versant ac deplorant assiduè, fierine poterit, ut tantam, eamq; præsentem, optimi Salvatoris injuriam, non vehementer atq; intimè sentiant; & magnâ animi contentione, ad eam arcedendam avertendamve, quacunque possunt ope atque arte, nitantur?

Postremò: quò ferè recidunt, quæ hæctenus eam in rem diximus: qui Jesum Christum pro se crucifixum seriò atque ardentè ament; amant utiq; medullitùs, & (quod consequens est) eruent servabuntq; periclitantem proximum, quem ille tantopere amavit, ut animam suam pro eo redimendo posuerit. Præsertim autem cum Crucifixum contemplantes, eam in illo charitatis teneritudinem adversus quemlibet fratrum suorum recognoscant, ut illum non modò in manibus suis membrisque reliquis stylo ferreo notisque cruentis descripserit, sed etiam assiduè gestet in corde suo ac visceribus, velut illum cælo æternæq; salutis parturiens; in quibus itidem illum secum inveniant, cum in divinum illud pectus, attentiori quadam cõmentatione ingrediuntur.

Quò denique spectat & illa P. Gasparis Belgæ, è Societate nostra viri Apostolici, ad fratres suos in Europa zeli plenissima adhortatio, & ad Indiæ labores pro Christo subeundos invitatio. *Venite* (ajebat) *venite, fratres mei. Vos Epist. ad Cor. nimb. L. 3. sanguis, quem bonus JESUS pro horum salute profudit, inclamavit gemitibus inenarrabilibus, quos nescio quâ ratione non*

Zzzz

sen-

sentiunt, quotquot de ejus gratia communicant. Neque verò Christi amatorem deterrebit ullus eà gratiâ suscepti labor: quippe qui id unum attendat & quarat in omnibus, *ut perficiat opus ejus*; opus inquam salvandi animas, quod ille cibum suum, hoc est, refectioem, quietem, delicias esse dixerit, & cujus gratiâ tantos labores, tædia, ac penam exhaulerit. Quare ex Domini ac Magistri sui imitatione, pretiosos ac dulces reputat eam ob rem impensos sudores suos; tumque (ut revera est) sese propriè existimat & gratulatur socium esse Christi passionum, cum aliquid patitur pro salute animarum.

Joann. 4.

Ergo quemadmodum dulcis Redemptor, cum viâ labore æstûque fatigatus sederet ad fontem, ubi vel unius animulæ salvandæ occasio sese obtulit, jam sitim famemque non sentiebat ampliùs; quòd pro omni cibo ac solatio unico haberet, voluntati paternæ obsequi, & perficere opus ejus: sic ardens amator imitatorque Crucifixi, nullos non labores, incommoda, tædia pro animarum salute sibi exsorbenda atque exhaurienda putabit; illud secum reputans quòd per eum laborem, quicumque est, opus Salvatoris impleat atque perficiat: quod ille morte ac passione sua absolvit utrique ac consummavit, si operis vim atque valorem attenderis; attamen fructu & energiâ inchoatum distaxat, ac perficiendum reliquit suis sequacibus; quibus summæ gloriæ, ita & voluptati esse deberet, in opere omnium nobilissimo atque divinissimo, ipsius Dei ac Salvatoris nostri (ut cum Apostolo loquar) adjutores esse.

1. Cor. 3.

Sed quoniam S. Bonaventuram eo in argumento illustratum inveniò, ut rationibus ille quidem ex ipsis Christi visceribus desumptis, rem prorsus conficiat: malo ad extremum ipsius verbis (licet plusculis) rem omnem condidit, & zelum nostrum (si fieri possit) ardore illo Seraphico inflammare.

§. 2.

Eandem in rem Doctoris Seraphici loci nonnulli.

S Igitur Bonaventura in sæpe laudato libello, Stimulo, inquam, divini amoris, non uno loco de proposita thesi differit.

In primis enim, parte 1. cap: 7. de septem donis spiritus sancti agens, eaque contendens velut in clarissimo speculo, elucere in Christi passione; in ascensu seu gradu sexto id specialiter ostendit de dono pietatis, istâ ratione. *Cum enim homo considerat illa intima pietatis viscera Domini nostri JESU Christi, quæ super nos effudit, in cruce taliter moriendo pro nobis; movetur & aperitur cor ejus erga proximum suum, ut libenter pro salute sua se totum ei impendat, pro quo videt suum Dominum crucifixum. Dilatatur cor ejus ad sanguinem Christi redemptum: & sicut toto corde compatitur Domino suo JESU Christo in cruce pendenti; ita intimè & quasi sibi met ipsi condolet proximo suo ab ipsis vulneribus recedenti, immo ipsum sanguinem conculcanti. Ideo vulneratur cor ejus, propter contemptum Domini sui vulnerati, & propter compassionem proximi. Et mox: Cum omnibus, inquit, intrat vulnera illa, & sic unum cum ipsis; & ex hoc præcipuè ad proximum cor suum aperit, quia videt Dominum suum pro omnibus crucifixum: & ideo ipsum in omnibus requirit, & in omnibus considerat, & in omnibus pro suo modulo intuetur, scilicet Christum suum contemplan; totusq; est proximi, quia totus est Crucifixi. Et infra: Et hoc maximè placet Domino nostro JESU Christo crucifixo: quia pro ipsorum salute & paterno amore est ipse affixus in cruce. Animarum salus, honor divinus, compassio proximi, inflammatio sui, sunt propriè attendenda in vulneribus Christi, &c. Denique cum illud dixisset; istud donum inter cætera, immo super cætera, Christo placere: *Faciamus ergo (concludit) obsecro beneplacitum ejus; & pietatem suam**

Zzzz

suam

suam bauriamus de latere ejus. Simus omnes unū in Domino nostro crucifixo, & nihil nisi JESUM in proximo requiramus; & sic in proximum tendamus, ut semper in Christi vulneribus recubamus cum ipso. Non proximum nostrum aspiciamus, ut pulchrum aut hujusmodi, sed ut Christi morte redemptum, & sanguine Christi perfusum. Anima proximi cum sanguine Christi intrat cor nostrum. Nihil sit nobis difficile, nihil videatur vile, etiam ignominiosā morte mori pro illo, pro quo Dominus noster est cum tanta ignominia crucifixus. Sit unusquisque proximus, sicut cor nostrum; pro quo fuit cor Domini nostri JESU Christi, tot doloribus aggravatum. Hæc & plura ibi Doctor Seraphicus, piè ac suaviter more suo.

Ex quibus velut conglutinatim inferri potest multiplex ratio; quamobrem legitimus Christi crucifixi contemplator atque amator, acri studio juvandi animas, eosque in opere ipsi Salvatori allaborandi, incitetur. Ut ecce 1. quia de ea contemplatione aperitur cor ejus ad proximum; ut ei se totum impendat, pro quo videt Dominum crucifixum. 2. Quia vulneratur cor ejus propter contemptum Domini sui vulnerati. 3. Quia in proximo nihil nisi Christum crucifixum considerat, proindeque totus est proximi, quia totus est Crucifixi. 4. Quia intelligit hoc studium Christo Domino unice placere. 5. Quia omnem proximum aspiciat, ut sanguine Christi perfusum: & sic anima proximi intrat in cor ejus cum sanguine Christi. 6. Quia eundem speciat in Christi vulneribus ac corde secum recubentem. 7. Attendens cor Christi tot doloribus aggravatum pro proximo, illum diligit tanquam cor suum, immo tanquam cor Christi, quem solum intuetur in proximo.

P. 2. Stim. c
11.

Idem S. Doctor alio in loco hæc ipsa uberius confirmans: *Considera (inquit) interiorem proximi hominem, ad imaginem DEI factum, sanguine Christi redemptum, Spiritus sancti habitaculum, Sponsam Christi, DEI virtutis & Sapientie*

sedem. Tunc honoris Domini tui sitibundus ingemises & plorabis, quia ejus imaginem vides denigrari, preciosissimum sanguinem conculcari, Spiritus sancti tabernaculum pollui, Sponsam Christi prostitui; & quæ sequuntur. Et deinde: Animesurhis anima viri justii, & DEI sui contemptum non sustinens, animarum mortem abhorrens, conetur modis omnibus quibus potest animas à peccatis liberare. Quomodo potest dicere, se DEUM diligere, & ejus amorem appetere, qui ejus imaginem videt jacere in sterquilino, quam non curat? Et maxime cum videt Christi sanguinem pedibus conculcari; quomodo quæso potest hanc sui Domini injuriam sustinere? Tum verò in quendam mentis excessum ardoremq; seraphicum erumpens, & quò nos, ut ait, ad animarum zelum alliciat, intimos suos sensus aperiens; ita se animo comparatum esse testatur: Quòd si certissimus essem (inquit) quòd nunquam deberem perfrui DEO meo, nihilominus ad honorem suum vellem libentissime pro qualibet anima peccatrice semel mori; ita quòd tot mortes in presenti sustinerem, quot sunt in mundo anime peccatrices; ut ipse consequerentur gratiam in presenti, & gloriam in futuro. Quanto magis (subdit) si secum deberem postmodum gloriari? Hæc Bonaventura: cujus si oculos aut cordis particulam haberemus, Christum crucifixum in omnibus intueremur, & in animabus ad eum convertendis, hoc est, (ut idem superius indicat) in recolligendo abjecto & conculcato Christi sanguine, nulli eam in rem operæ, nulli labori sudorive parceremus.

Quod si (ut id obiter & verbo unico hîc inferam) in alumno disciplina Crucifixi, is ardor animi, ea fuit salutis animarum sitis: quantum in ipso Salvatore nostro charitatis incendium, quàm intemperatum salutis, tum omnium, tum cujusque nostrum, necesse est desiderium fuisse? cujus utique Philanthropiam, seu amorem hominum, ad eò commendat Apostolus, & qui meritò à nobis, velut proprio epitheto,

Sap: 11. theto, potest Philopſychos, hoc est, animarum amator, cum alia Scriptura appellari.

Ad extremum & hoc accipiamus à nostro S. Doctore monitum: *Solum ab animabus JESUM Christum crucifixum quaramus (emptæ sunt enim pretio magno) ut aut pretium reddant, aut in emptione permaneant. Inebriemus eas sanguine non curiositate, ut sic Dominum nostrum crucifixum concupiscant. Dicat quilibet nostrum eis: Nihil judicavi me scire inter vos, nisi Dominum JESUM, & hunc crucifixum; non certe Aristotelis vel Platonis Philosophiam, &c.* Quæ quidem postrema Verbi DEI præcones potissimum respiciunt; qui si Christum ament, animarumq; salutem sitiant, non eas debent curiosis rebus velut siliquis inanibus pascere, sed Christum crucifixum prædicando, ipsius sanguine saginare.

Cæteroque enim quæ universè in hoc capite diximus, ad quemlibet spectant pium Ascetam; qui si prædicationis verbo fortassis non possit animas Crucifixo parere, & (ut dicebamus) fratri suo semen suscitare; attamen eas jurare potest sanctis desiderijs, potest lacrymis atque precandi instantiâ, potest voluntarijs supplicijs, potest monito ac consilio, potest exemplo bonæ vitæ, potest diversis atque submotis peccatorum occasionibus; potest denique artibus alijs, quas ei tum suus in Christum amor suggererit, tum susceptæ vitæ ratio permiserit. Ad quod itidem nos dehorretur Doctor noster his verbis: *Hoc sit officium nostrum, hæc gloria & consolatio nostra, semper pro animabus aliquam DEO offerre.* Sed de his hætenus. Video enim me in hoc argumento longius paulò, & præter morem, tamen (ut arbitror) non inutiliter, abductum esse.

P. 1. Sim.
c. 7.